




KRISTEN PERRIN

ÍGY
LEPLEZD LE
A SAJÁT
GYILKOSODÁT



KRISTEN PERRIN

ÍGY
LEPLEZD LE
A SAJÁT
GYILKOSODÁT



KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kristen Perrin: *How to Solve Your Own Murder*
First published in 2024 by Dutton,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Mester Yvonne

Szerkesztette
Nádori Attila és Varga Eszter

Borítóterv
Amanda Hudson/Faceout Studio

ISBN 978-963-636-829-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Kristen Perrin 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mester Yvonne 2026

Castle Knoll-i vásár, 1965

– A jövőd száraz csontokat rejt – jelenti be Madame Peony Lane komoran. Ez az első mondata a jóslatának, amely mindörökre meghatározza Frances Adams életét.

Frances nem mozdul; tekintetét a vele szemben ülő nőre szegezi, miközben két barátnője a jelenet szánalmas színpadiasságán kuncog. A sátrat díszítő, rikító gyöngyfüggönyöktől kezdve Peony Lane ízléstelen selyemturbánjáig hollywoodi giccsparádé az egész. Peony Lane aligha lehet több húsznál, de próbál rekedtes hangon beszélni, hogy kortalannak tűnjön. Ez nem igazán működik. Az egész produkció annyira gyenge, hogy egyikük sem veszi komolyan. Kivéve Francest.

Ő úgy issza a jósnő szavait, mintha a Szentírást hallgatná. És a sorsa további ismertetése közben egyre feszültebb az arca. Mint a forrásponthoz közelítő víz, amely már gőzölög, de még nem bugyborékol.

Amikor a lányok kilépnek a sötét sátorból, Francesnek a szeme se rebben a vakító augusztusi napfényben. Hosszú, kibontott haja vöröses-arany árnyalatokban ragyog. Egy karamellás almát áruló férfi hosszan végigméri, ő azonban rá se hederít. A jóslat súlya alatt immár alig érzékel bármit is maga körül.

Emily balról, Rose pedig jobbról karol bele, és a hölgykoszorú tagjai együtt sétálnak végig a régiségeket és csecsebecséket kínáló standok között. Fintorogva elfordulnak a kolbász sütőtől, viszont megállnak egy ezüstláncokat árusító kereskedőnél, akinek a portékáját a tűző nap már alaposan felmelegítette. Csak hogy eltereljék Frances figyelmét, Emily vesz is egy finom láncot maradarat formázó medállal – szerencsehozónak nevezi, hiszen a vezetékneve Sparrow, azaz veréb.

Rose ezután egyenesen a lényegre tér.

– Frances, úgy festesz, mint akit máris utolért a halál. – Könyökkel megböki barátnőjét, hátha attól magához tér, de annak egyre komorabb a tekintete. – Ez az egész egy nagy marhaság, tudod, ugye? Senki sem lát hat a jövőbe!

Emily egy szalaggal összefogja hosszú, szőke haját, majd a nyakába akasztja a madaras nyakláncot. Az ezüst csillanása halk visszhangja a mögöttük álló késes standon fekvő pengék villódzásának. Emilynek feltűnik, hogy Frances irtózva mered a nyakláncra.

– Mi az? – kérdezi. Hangja ártatlan, az arckifejezése már kevésbé.

– A madár – suttogja Frances összeszűkülő szemmel. – A jósnő azt mondta: „A madár elárul.”

– Akkor van egy ötletem – válaszolja Emily, és eltűnik a tömegben. Néhány perc múlva visszatér, és a tenyerében két újabb madaras lánc csillog. – Neked meg Rose-nak – kacsint. – Így sosem tudjátok meg, melyik madár árult el. Akár saját magadat is elárulhatod.

Emily felkacag, nevetése vad, mint ő maga.

Frances kétségbeesetten Rose-ra pillant, egy kis megértésre várva, de másik barátnője is nevetni kezd.

– Igazán jó ötlet! Vedd a kezedbe a sorsod! – ugratja, miközben összekapcsolja a nyakláncot.

Frances habozik, végül a zsebébe csúsztatja a sajátját.

– Majd fontolóra veszem.

– Ugyan már, Frances, vidulj fel! Ha tovább duzogsz, kénytelen leszek én magam meggyilkolni téged!

– Az Emily szeme sarkában megjelenő ráncok mintha újabb poént vetítenének előre, miközben átkarolja a lányokat.

– Ti tényleg nem veszitek észre, mennyire ijesztő volt ez? – Frances lerázza magáról barátnői kezét, megáll, izzadt tenyerével végigsimít egyszerű pamutvászon szoknyáján, és karba fonja a kezét. Ujjai tintafoltosak, szoknya-zsebéből kikandikál apró jegyzetfüzete – a jóslat minden szavát lejegyezte.

Rose két lépéssel ott terem mellette, és átkarolja a vállát. Fekete bubifrizurája Frances arcát súrolja.

– Szerintem csak szédített az a nő.

– De hát gyilkosságról beszélt, Rose! Ezt nem lehet csak úgy félvállról venni!

Emily a szemét forgatja.

– Ugyan már, Frances, engedd el!

Úgy harapja el a szavakat, akár a roppanós almaszeleteket. És Frances hirtelen úgy érzi, mintha ők hárman valami meséből léptek volna elő: Rose a maga Hófehérke-stílusával, Emily az aranyszőke ragyogásával. Márpedig a mesékben általában odafigyelnek a boszorkány jóslatára.

Emily és Rose két oldalról újra belekarol Francesbe, és tovább nézelődnek a vásárban. Mintha minden békésebb volna, mintha vattával tömték volna ki a délutánt. A nap továbbra is tűz, a sörsátrokban az egyik hordót a másik után verik csapra, a levegő szinte ragacsos az égett karamelltól, és grillsütők füstje terjeng mindenütt. De Frances léptei súlyosak és céltudatosak. Halkan addig mormolja a jóslatot újra meg újra, míg bele nem ég a memóriájába:

A jövőd száraz csontokat rejt. Jobb, ha tudod: lassú elmúlásod akkor kezdődik, amikor egyik tenyeredbe veszed a királynőt. Óvakodj a madártól, mert mind a négy évszakban elárul. És nem lesz visszaút. De a leánygyermek az igazság kulcsai – találd meg azt az egyet, aki a legjobb, és tartsd őt a közeledben. Minden jel a meggyilkolásod felé mutat.

Annyira abszurd az egész, hogy nevetnie kellene – és ő maga is tisztában van ezzel. Ám ezek a szavak, mint a jó talajba vetett magok, kicsíráznak az elméjében, és azt máris vékony, de mérgező gyökerek hálózák be.

A három lány igyekszik kiélvezni a délutánt, és a nevetésük idővel már nem olyan kényszeredett. Úgy folyik a szokásos viccelődés és pletykálás, mint általában, mióta barátok. Tizenhat évesen érzelmi hullámvasúton ülni természetes, mint a lélegzés, és ez a három lány nagyon is felült erre a hullámvasútra.

De ha valami balszerencsét hoz nekik, akkor az a hármas szám. Egy év múlva így, hárman már nem lesznek együtt. Az egyikük eltűnik. És nem Frances Adams lesz az.

A helyi rendőrségen nyitva áll majd egy akta, és az egyetlen tárgyi bizonyíték kis műanyag zacskóban lapul az eltűnt személyről szóló rövid jelentéshez tűzve. Vékony ezüstitlanc, aprócska madármedállal.

1. FEJEZET

Nehéz nyári este van, olyan sűrű a levegő, hogy szinte úszni lehet benne. Amikor leszállok az Earl's Courtnál, még a metróállomás áporodott dunsztja is friss szellőként hat. Amikor a háromemeletnyi lépcsőn felérek az utcára, kifulladásra kotorászok a hátizsákomban a kulacsom után, azonban csak egy termosznai reggelről maradt, állott kávét találok benne.

Karcsú, öltönyös férfiak suhannak el mellettem, mint városi gazellák, miközben hideg kávém utolsó cseppjeit nyelem le. Undorító, ahogy arra számítottam, de kell a koffein. Megrezen a telefonom; előhúrom a zsebemből, és ellenállok a kísértésnek, hogy megnézzem az e-mailjeimet – inkább fogadom a kijelzőn villogó hívást.

– Jenny! – szólalok meg, és még én is érzem a saját a hangomon a kimerültséget. – Kérlek, mondd, hogy úton vagy! Nem bírok még egyszer egymagam alászállni anyám pincéjébe. A múlt heti takarítás közben pókokat találtam. Hatalmasakat.

– Már itt vagyok, Annie – feleli. – De megvárlak az ajtó előtt, mert nincs kedvem végighallgatni anyukádat, amint körbevezet a házban, és elmeséli, melyik falakat akarja kiütni.

– Bölcs döntés. Meg hát szerintem nem is bonthat falat ebben a házban. Védett övezetben van, ráadásul nem is a miénk.

– Ez már önmagában elég indok. Gondolom, most megint rátört valami dizájnhisztéria, miután hamarosan kiállítása lesz a Tate-ben.

Felszisszenek. Anya festőművész – egyébiránt elég híres és sikeres. Legalábbis az volt, míg alább nem hagyott a lelkesedése a munkája iránt. Ráadásul ez sajnos épp egybeesett azzal, hogy elveszítette a korábbi munkáiból befolyt vagyonát, így életem nagy részében csóróskodtunk, és a hajléktalanság határán táncoltunk, mert az olyan bohém és *artos*.

– Hát... anyám dizájnhisztije legalább eltereli a figyelmemet az üres postafiókomról, úgyhogy igazából benne vagyok bármiben, amit a fejébe vesz. A hátizsákom tele van festékmintával és felgyülemlett frusztrációval. Készen állok rá, hogy szembenézzek a pincével. Kivéve a pókokkal – azok a te reszortod.

– Ó, az én saját pókhadam – affektál Jenny. – Mindig is erre vágytam! – Egy pillanatra elhallgat, mintha gondosan fontolgatná a következő szavait. – Miért zavar téged az üres postaláda? Küldtél ki új írásokat?

Jenny kilencéves korunk óta a legjobb barátom. A múlt hónapban elbocsátottak a rosszul fizető irodai állásomból, mire ő felkínálta a vállát, hogy kisírhatom magam rajta, egyúttal motiváló életmód-tanácsadóként is szolgált. Meggyőzően érvelt amellett, hogy használjam ki ezt a lehetőséget, és váltsam valóra az álmom: írjak krimiket. Elvégre nem minden kezdő írónak van olyan anyja, aki nyolcszobás házat birtokol London

belvárosában, ráadásul ingyen szállást ad egy kis házimunkáért cserébe.

Ez nem a tipikus „hazaköltözöm huszonöt évesen” szituáció: cserébe el kell viselnem anya hangulatváltozásait. Már egyszer sikeresen elmenekültem ez elől, szóval most egy kis visszalépésnek tűnhet. Ugyanakkor a chelsea-i házban egy teljes emelet az enyém. A gyerek-szobámban poros csillár lóg; több kristály is hiányzik róla, és kísérteties fényt vet az antik írógépre, amelyet egy szekrény mélyén találtam. Nem írok vele, csak néha klimpírozok rajta egy kicsit, a hangulat kedvéért. Skót kockás műanyag tokja van, és hatvanas évekbeli kinézete, amit imádok.

– Elküldözgettem a legutóbbi kéziratomat néhány ügynöknek – újságolom, majd miután Jenny nem válaszol, az ajkamba harapok. – Az első e-maileket körülbelül egy hete. – Letörlöm a tarkómról a verítéket. Épp az Earl’s Court Roadon baktatok, és ott vágok át a forgalmon, ahol éppen tudok. A hátizsákom megvan egy tonna, de hát kiárusítás volt a könyvtárban, és képtelen voltam ellenállni a kísértésnek. Ráadásul alapos indokom volt megvásárolni hét keményfedeles Agatha Christie-regényt, hiszen kutatási anyagnak tekintem őket. – De már kezdem úgy érezni, hogy a könyvem valójában borzasztó.

– Biztosan nem borzasztó!

– De igen. Egyszerűen csak nem fogtam fel, amíg el nem küldtem másoknak, hogy elolvassák.

– Pedig éppen olyan biztos voltál! – hitetlenkedik Jenny. Hallom a hangján, hogy mindjárt beindul a pomponlány-üzemmód.

Mielőtt teljesen belelendülne, félbeszakítom:

– Az voltam, de most már bölcsebb vagyok. Tudod, olyan ez, mint amikor egy totyogó odajön hozzád, az anyja ragyogó tekintettel néz rá, és azt hiszi, te is olyan aranyosnak találsz, mint ő. De közben a gyerekek taknyos az orra, és csupa ételmaszat a ruhája...

– Fúj, igen!

– Én vagyok a gyerek anyja, és most meglepgetem a nagyvilág előtt, abban a hitben, hogy mindenki ugyanolyan szépnek látja, mint én.

– Hát töröld meg az orrát! Majd akkor mutasd be, amikor már rendbe szedted.

– Ja, hát erre való a szerkesztés.

Hallom, amint Jenny mély levegőt vesz a vonal másik végén.

– Annie, azt akarod mondani, hogy elküldtél egy könyvet az irodalmi ügynököknek, és meg sem szerkesztetted?! – Jenny hangosan felnevet, és a nevetése rám is átragad. Szélesen vigyorgok, amint befordulok a Tregunter Roadra.

– Csak olyan izgatott voltam! – lihegem. – Végre megcsináltam valamit, érted? Leírtam egy csomó szót, aztán odabiggyesztettem, hogy VÉGE.

– Igen. És büszke is vagyok rád. De szerintem jobb volna, ha elolvasnám, mielőtt újabb ügynököknek küldözgetnéd szét.

– Mi?! Nem!

– Ha nekem nem mered megmutatni, miért küldöd el vadidegeneknek?

– Leteszem, mert már majdnem itt vagyok – válaszolom, ahogy felsétálok az utcán, amelynek végében Jenny már a lépcsőn ül, és rám vár.

A puccos sorházak végén anyáé úgy fest, mint valami rossz halloweeni jelmez egy kerti partin. Integetek Jennynek, aki leporolja elegáns szoknyáját, és végigsimít hosszú, fekete haján. Kifogástalan a stílusérzéke. Én pedig végighúzom a kezem a bő nyári ruhámon, és elgondolkodom, vajon miért is vettem meg ezt a szörnyűséget. Valahogy mindig olyan ruhákhoz vonzódok, amelyekben úgy nézek ki, mint egy viktoriánus kísértet, a hófehér bőröm és a szőke fürtjeim pedig csak erősítik az összbenyomást. Talán ideje beletörödni.

Jenny és én – akárcsak anyám – a Central Saint Martin's művészeti iskolában végeztünk. Jenny szülei akkor költöztek Hongkongból Londonba, amikor Jenny még csecsemő volt, és a legkedvesebb emberek közé tartoznak, akikkel valaha találkoztam. Anyának ezt soha nem mondanám el, de olykor, ha kellemes, megnyugtató légkörre vágytam – apával és testvérekkel –, iskola után inkább Jennyékhez mentem a saját otthonom helyett, még olyankor is, ha Jenny épp teniszedzésen volt, vagy valahol máshol. A szülei hagyták, hogy leüljek tanulni, beszélgettem a családtagokkal, miközben igazi házias ételek illata töltötte be a levegőt.

Miután Jenny végzett, versenyeztek érte, melyik álomállásba vegyék föl. Visszautasított egy munkát a Royal Albert Hall lakberendező csapatánál, és helyette a Harrods kirakatain dolgozik. Imádja, és valóságos csodákat alkot – főleg karácsonykor.

– Nos – karol belém –, készen állsz felfedezni, mit rejt anyád pincéje?

Egy pillanatra mindketten felnézünk a házra. Két sor piszkos kiugró ablakfülke néz a bejáráthoz vezető

széles kőlépcsőre. Az ajtó valaha zöld lehetett, de az évek során lepattogzottak róla a festékrétegek, és a fa is megvetemedett. Mégis szeretem. Négyszintes, fehérre meszelt, egykor tekintélyes épület magasodik fölénk, az ablakokat jórészt még a régi bársonyfüggönyök takarják.

– Köszönöm, hogy velem tartasz – mondom Jennynek. Magam sem tudom pontosan, miért is vagyok hálas – elvégre ebben a házban nőttem fel. És bár csak ketten voltunk anyával, mindig boldogság honolt odahaza. Talán egyszerűen csak azért érzek így, mert Jenny mindig megjelenik, ha hívom – még akkor is, ha ilyesmivel invitálok: „Hé, nincs kedved kipakolni velem egy régi pincét?”

– Hát persze – feleli Jenny. – Ráadásul te már elvégezted a nehezét múlt héten, nem igaz?

– Jaj, ne is emlékeztess rá! Rengeteg doboz és láda volt. A költöztetők pedig, akiket felbéreltem, teljesen kontárok voltak, mindent csak úgy behánytak a teherautóba. Azt hiszem, többször is üvegcsörömpölést hallottam. De aláírtam a papírokat, és mindent átküldtem Frances nagy-nagynéném fura kúriájába, Dorsetbe. Remélem, nem lesz túl dühös, amikor váratlanul megérkezik majd az a rengeteg lom. De hát anyám ragaszkodik hozzá, hogy műtermet csináljon a pincéből...

– Frances az a nagy-nagynénikéd, akié ez a ház, ugye?

– Pontosan.

– Miért nem hallottam róla többet? Vagy miért nem találkoztam vele? – Jenny nyíltan rákérdez, de hangjában egy kis szemrehányás bujkál, mintha gyanítaná, hogy kihagytam valami fontos dologból.

– Ne vedd magadra – legyintek. – Én sem találkoz-
tam még vele. Állítólag nem szereti Londont, sem az
utazást. És olyan gazdag, hogy nem is törődik vele, mi
van a házzal. Azt hiszem, még egy kis pénzt is küld
anyának minden héten. Kicsit ostoba és régimódi do-
log, mint amikor egy szülő heti zsebpénzt ad, de anya
nem túl büszke ahhoz, hogy elfogadja. Egyszer megkér-
deztem tőle, miért küld pénzt Frances nénikéje, de ő
csak vállat vont.

– Hm. – Látom Jennyn, hogy ízlelgeti az új informá-
ciót, még nem akarja elengedni. – Tudom, hogy elég
morbid, amit kérdezek, de mi lesz, ha meghal? Vannak
gyerekei, akik kirakhatnak titeket?

– Nincsenek. Anya örökli az egészséget.

Felkészülök Jenny reakciójára, mert ez olyasfajta
tény, amelyet valakinek, aki tizenhat éve a legjobb ba-
rátod, valószínűleg magától értetődően tudnia kellene.
Nem titkoltam előle, egyszerűen csak soha nem került
szóba a dolog. Frances néni olyan távoli figura, hogy
tényleg az az érzésem, a ház a miénk. Hajlamos vagyok
megfeledkezni a létezéséről, egészen addig, amíg olyan
dolgokat nem kell csinálnom, mint a régi holmija átvá-
logatása.

Jenny halkan fütyönt.

– A családi vagyon... – forgatja a szemét. – Azt hit-
tem, ilyesmi csak a filmekben létezik.

Betoljuk a megvetemedett bejárati ajtót – természe-
tesen nincs bezárva. Anya sosem zárja be, szerinte, ha
valaki betör a Tregunter Roadon, akkor biztos nem a
mi házunkat választja. Körbenézek az előtérben, ahol már
csak foltokban maradt meg a vakolat a csupasz téгла-

falon. Anyának igaza van: egy betörő első pillantásra azt hinné, hogy itt semmi értékes nincsen. Pedig tévedne, mert anya legtöbb műve egy vagyont ér. Azokat a korai alkotásokat azonban, amelyek még mindig ott vannak a házban, soha nem adná el, érzelmileg túlságosan kötődik hozzájuk.

– Itt vagyok! – kiáltja a konyhából, amely a ház leg-hátsó részében van.

Lábujjhegyen osonunk át két hatalmas szobán, amelyet mások nappalinak használnának, de anyám átalakította őket műteremnek. Óriási vásznak támaszkodnak a falnak, a padló pedig csupa festékpaca. Anya már évtizedekkel ezelőtt felhagyott a takarófóliák használatával. Az ablakfülkék üvegén keresztül beszűrődő sárgás fénynek huszonöt évnyi városi szennyen kell áttörnie. Egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor anya lemosatta volna őket, de már olyannyira hozzászoktam ehhez a fényhez, hogy ha mégis megtenné, túl éles, vakító fényben látnék mindent, mint amikor az ember egy ragyogó nyári napon leveszi a napszemüveget.

Anyám zöld kendőt kötött hamvasszőke hajára, egy majdnem kiürült vörösboros poharat fog a kezében, és még két teli pohár várakozik az asztalon. A hatalmas tűzhely fölé hajol, és hagymát pirít – ez az egyetlen konyhai tudománya. Valami sül a sütőben, gyanítom, hogy valami bolti készétel, amit a hagymával igyekszik majd feldobni.

– Jött neked egy levél, ott van az asztalon – szól anélkül, hogy hátranézne.

– Szia neked is, Laura – csipkelődik Jenny. Anyám megszeppen, majd gyorsan puszt nyom Jenny arcára.

Már épp felém fordul, hogy köszönjön, de inkább gyorsan a kezembe nyomja a majdnem üres poharát, és elvesz egyet az asztalról.

Gázszagot érzek, de anyám megelőz.

– Kialudt, egy pillanat! – Egy hosszú gyufával újra begyújtja a serpenyő alatti gázcsoportot, majd az egyik gombot elzárásig csavarja, és lendületes mozdulattal kinyitja a sütő ajtaját. A tűzhely olyan régi, hogy csak teljesen behajolva, gyufával tudja begyújtani a sütőt. Életveszélyes, de tudom, hogy nem érdemes szóba hoznom a cseréjét – már vagy százszor vitatkoztunk rajta. Anyám szerint retró és nagyon menő. Én viszont keményen próbálok nem Sylvia Plathra gondolni minden alkalommal, amikor meglátom, mit művel.

Lehuppanok a kemény faszékre a táskám mellé, és a kezembe veszem a vastag borítékot, amelyen ott áll a nevem. Egy pillanatra megugrik a pulzusom, mert több írói pályázatra is jelentkeztem. De már évek óta nem küldenek postai választ – minden online zajlik manapság. Csak eljátszik az agyam a gondolattal, hogy talán végre valaki felfigyel arra, amit írtam. Lehúszom anyám maradék borát – biztos vagyok benne, hogy valami saját márkás áruházi asztali bor. Fejfájásízű.

Felbontom a vaskos borítékot, és egy fejléces levélpapírt húzok ki belőle.

Tisztelt Annabelle Adams!

Ezúton tisztelettel megkérjük, legyen kedves megjelenni a Gordon, Owens & Martlock Ügyvédi Irodában, hogy találkozzék nagy-nagynénjével, Frances Adams kisasszonnyal. Ms. Adams beszélni kíván Önnel mint hagyatéká-

nak egyedüli kedvezményezettjével, az ezzel kapcsolatosan Önre háruló feladatokról.

Megdermedek.

– Várjunk csak, ez Frances néni ügyvédjétől jött – mondom. – Úgy tűnik, eltévesztették a címzettet, és anyának szánták a levelet... Az örökségről írnak benne.

Jenny a vállam fölé hajol, és átfutja a levelet.

– Azt írják, a „nagy-nagynénje” – mutat rá a szövegre. – Ez nem tűnik elírásnak.

– Az nem lehet... – sziszegi anyám. Odalép az asztalhoz, kitépi a levelet a kezemből, és hosszan olvassa, miközben a hagyma sötétre karamellizálódik a serpenyőben. Észreveszi, a levelet ledobja az asztalra, és visszasietve a tűzhelyhez, lehúzza az öntöttvas serpenyőt a lángról, még mielőtt az egész elszenesedne.

Jenny halkán motyogva olvassa tovább a levelet.

– Kérjük, jelenjen meg a... blablabla... Csak az időpontot és a helyszínt tüntették fel benne. Pár nap múlva valahol Dorsetben, egy Castle Knoll nevű helyen kell találkoznotok. Atyaég... – Majd azt suttogja: – A semmiből felbukkanó nagynéni egy álmos vidéki kisvárosban...? Titokzatos örökség...? Íme, az élet a regényt utánozza...

– Biztos vagyok benne, hogy ezt anyának szánták. Frances néni szörnyen babonás, szóval kétlem, hogy csak úgy meggondolná magát egy efféle ügyben, és kitagadná őt az örökségből. Bár – természetem hozzá óvatosan – a róla hallott történetek alapján a néni éppen hogy hajlamos lehet ilyesmire vetemedni... – Jenny döbönt tekintete láttán rájövök, hogy neki még sosem

meséltem a nagynéniről. – Ez egy családi legenda, tényleg nem meséltem még? – Jenny megrázza a fejét, és kiszűrösli a pohara tartalmát. Anyámra pillantok. – Te akarod elmesélni Frances néni történetét, vagy mondjam el én?

Anyám inkább visszatér a sütőhöz, ismét megküzd az ajtajával, és kihúz egy alumíniumtálcat, benne valami felismerhetetlen étellel. Fogja az öntöttvas serpenyőt, és ráborítja a megégett hagymát. Aztán kivesz három villát a kosárból, amiben az evőeszközöket tartja egymás hegyén-hátán, leteszi a tálcát az asztalra, és ferdén beleszúrja a villákat. Lehuppan egy székre, belekortyol a borába, és közben a fejét csóválja.

– Hát jó – próbálom elővenni a legjobb történetmesélő hangom –, akkor majd én elmondom. – Jenny újratölti a poharainkat. – 1965-öt írtunk, amikor Frances nénikém tizenhét éves volt. A két legjobb barátnőjével elmentek egy vidéki vásárba, és megjósoltatták a jövőjüket. Frances jóslata valahogy így hangzott: „Gyilkosság áldozata leszel, és csak egy halom száraz csont marad belőled.”

– Húha, ez elég izgi, már most imádom! – lelkesedik Jenny. – De ha krimit akarsz írni, Annie – és ezt a legnagyobb szeretettel mondom –, akkor még dolgoznod kell az előadásmódomon.

Anyá ismét megfogja a levelet, és úgy bámulja, mint ha valami bűnjelet tartana a kezében.

– Nem így hangzott – mondja csendesesen. – A jóslat pontosan így szólt: „A jövőd száraz csontokat rejt. Jobb, ha tudod: lassú elmúlásod akkor kezdődik, amikor egyik tenyeredbe veszed a királynőt. Óvakodj a madár-

tól, mert mind a négy évszakban elárul. És nem lesz visszaút. De a leánygyermek az igazság kulcsai – találj meg azt az egyet, aki a legjobb, és tartsd őt a közelben. Minden jel a meggyilkolásod felé mutat.”

Beleszúrom az egyik villát a sűrű kencébe, amiről gyanítom, hogy teszkós mirelit hercegnőburgonya lehet.

– Szóval... Frances néni az egész életét abban a meggyőződésben élte, hogy a jóslat valóra válik.

– Hát... Nem is tudnám eldönteni, hogy vajon ez tragikusan hangzik-e, vagy épp zseniális előrelátásról árulkodik – jegyzi meg Jenny. Aztán anyámhoz fordul. – Szóval Annie soha nem is találkozott vele?

Anya felsóhajt, és a hagymát piszkálja a villájával.

– Leginkább hagytuk, hogy Frances abban a nagy házban ellegyen a maga kis világában.

– Na, várj csak... Van egy nagynénéd vidéki birtokkal, és ti egyszerűen tudomást sem vesztek róla?

Anya legyint, mintha el akarná hessegetni Jenny szavait.

– Senki sem vesz tudomást Francesről. Teljesen hibbant. Olyannyira, hogy már a környéken is legendának számít – az örült vénasszony, akinek hatalmas kúriája és egy rakás pénze van, és mindenkit lenyomoz, aki csak az útjába kerül, mert hátha éppen ő lesz a gyilkosa.

– Szóval felhívod az ügyvédet azzal, hogy tévedés történt? – kérdezem.

Anya megdörzsöli az ornyergét, aztán átnyújtja nekem a levelet.

– Nem hiszem, hogy tévedés volna. Elkísérnélek Dorsetbe, de nézd a dátumot...

Újra a levélre pillantok.

– Aznap lesz a megnyitód a Tate Galleryben... – alapítom meg. – Mintha direkt az volna a szándéka, hogy ne tudj eljönni...

– Frances talán örült, de nagyon is számító. És szeret játszadozni.

– Jó... – biggyesztem le a szám. Csüggedten gondolkok arra, hogy lemaradok anya Tate-beli kiállításáról, de úgy tűnik, ennek a megbeszélésnek az eredménye nem mindegy az életünk szempontjából. Nem marad más hátra, mint abban reménykedni, hogy a megnyitó jól sikerül, és akkor lesznek még további kiállítások és megnyitók.

– De hát... miért pont én...?

Anya sóhajt egyet, mielőtt folytatná.

– Az egész életét az a jóslat vezérli. Évekig én voltam az egyetlen kedvezményezettje, pusztán a mondat miatt: „a leánygyermek az igazság kulcsai”. Én vagyok az egyetlen lány a családban, az apám Frances bátyja volt.

– A sor második fele... – morfondírozom. – „...találd meg azt az egyet, aki a legjobb, és tartsd őt a közelben”.

Anya bólint.

– Úgy tűnik, Frances meggondolta magát, és már nem én vagyok a legjobb leánygyermek.



A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
négy és fél évszázados hagyományait őrző
Alföldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető Pataki Lajos vezérigazgató